

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

## சித்தாந்தம்.

தோகுதி ஈ.] 1914ஆ ஜலிலைமீ, [பகுதி ௭.

### உருத்திராட்சவைபவம்.

உருத்திராட்சசுபாலம்.

“ருத்ராட்சாஜாதாஸ்ஸர்வாநுகரகார்த்தாய தேஷாம்நாமோச்சாரண  
மாத்திரேணதசகோபரதாநபலம் தர்சனஸ்பர்சநாப்யாம்த்விகுணபலம்.”

அனைவர்க்கும் அநுகரகஞ் செய்யும்பொருட்டு உருத்திராட்ச  
சுங்கள் உண்டாயின. அவற்றின் பெயரைச்சொன்ன மாத்திரத்தி  
லேயே பத்துக்கோதான பலனும். அவற்றைக் காண்டல் திண்டல்  
களுக்கு மேலும் மேலும் இரட்டிப்பாகுபலனும்.

ஸ்காந்தபுராணம்.

“நவிர்பூதிரயஸ்ய பாஸேநங்கே ருத்ராட்சதாரணம்  
நசம்போர்பவநே பூஜாஸனிப்ரச் ச்வபசாதம்  
காதந்மாம்ஸம்பிபந்மத்யம்ஸங்கச்சந்நந்த்யஜாமபி  
பாதகேப்யோவிமுச்சேத ருத்ராட்சேஸிரஸிஸ்திகே.”

எவனுடைய இருகத்தில் சிவபூஜையில்லையோ அந்த வீப்பிரன் நாய்மாமிசத்தைத்தின்கிறவனிலும் கீழ்ப்பட்டோனாவன். மாமிசத் தையுண்பவனானும், மதுவைக் குடிப்பவனானும், நீசஸ்திரீயைப் புணர்பவனானும், அவன துதலையில் உருத்திராட்சமிருப்பின் பாவத் தினின்றும் விடுபடுவன்.

பராசரபுராணம்,

“மகாதேவச்ச விஷ்ணுச்சப்ராஹ்மா தேஷாம்விபூதய:  
தேவாச்சார்யே ஸதாபக்த்யாக்ஷு ருத்ராட்சதாரிண:  
“பாபிஷ்டாநாம் மதுஷ்யாணாம் ருத்ராட்சாணஞ்சதாரணே  
சுரத்தாநஜாய தேஸாக்ஷாத்வேத ஸித்தேவிமுத்திதே.”!!

மகாதேவன் (குணருத்திரன்,) விட்டுணு, பிரமன் மற்றைத்தேவர் கள் யாவரும் எஞ்ஞான்றும் உருத்திராக்கத்தைப் பத்தியுடன்றிக் கின்றனர்.

பாவிசளான மனிதர்கட்கு, வேதத்தினால் சித்தித்ததும், முத்தி யைக் கொடுப்பதுமான உருத்திராக்க தாரணத்தில் சிரத்தையுண்டா வதில்லை.

மாநவபுராணம்.

“ருத்ராட்சம் தாயந்பாபம் குர்வந்நசிதஷ்கரம்!  
ஸர்வம்தரதிபாப்மாநம் ஜாபாலச்சுருதிராஹ்நி!!

மிக்க கொடும்பாவத்தைச் செய்கிறவனேனும், உருத்திராக்கத் தையணிலோன் எல்லாப்பாவத்தையுங்கடந்து செல்வோனாவனென்று ஜாபாலச்சுருதி சொல்கிறதன்றோ.

இன்னும் பஸ்மஜாபாலம், பிருஹஜ்ஜாபாலம், ஈமரஹஸ்யம் ருக்வேத அட்சமாலிகை, யஜுர்வேத தட்சணாமூர்த்தி, ஸாமவேதருத்ராட்சஜாபாலமென இத்தொடக்கத்து உபநிஷதங்களும், ருக்வேதருத்ராநமகமும் உருத்திராட்சமகிமையை எடுத்துப்புகழ்கின்றன.

இங்ஙனமிருந்தும், சித்தாந்தத்தில் வல்லுரமாகிய சிறப்புச்சைவ ரிற் பெரும்பாலோர் உருத்திராட்சம் தரிப்பதில்லை. சித்தாந்தம் கல் லாத பொதுச்சைவரிற் பெரும்பாலோர் தரித்துவருகின்றனர். தென் தேயத்தில் பரம்பரைச்சைவர்கள் எனச்சொல்லிக்கொள்வாரும், தேசி

அர்களும், அபிஷேகஸ்தர்களும், தம்பிரான்மார்களும் உருத்திராட்சயின்றியே சிவாலயத்திற்குள் வாக்காண்கின்றோம். சித்தார்த்திகள் எனப்பெயர் பூண்டபலர் சமাজங்களில் உருத்திராட்சயின்றியே உபநிபாசம்செய்கின்றனர், புராணிகர்களுட்கிலர் உருத்திராட்சயின்றியே பிரசங்கங்கள் செய்து வருகின்றனர். சைவர்கள் பலர் பூசாகாலத்தில் மாத்திரந்தரித்து மற்றையகாலங்களில் தரியாதிருக்கின்றனர். வீபூதியையும் உருத்திராட்சத்தையும் தரித்தவரே சைவராவரெனச் சாஸ்திரங்களனைத்தும் கூற, ஒன்றை நீக்கி மற்றொன்றை மாத்திரம் தரித்து உலவுபவர் சைவராவரா? உருத்திராட்சம் தேகத்தினின்றும் நீங்கக்கூடாதென்றே சிலர் உருத்திராட்ச கடுக்கன் பூணுகின்றனர். சிலசைவர் வீபூதிமாத்திரந்தரித்து உருத்திராட்சந்தரிக்க மனங்கூசுகின்றனர். இவர் எவ்வகைச்சைவரோ? மஞ்சள் மாத்திரம் குளித்து மாங்கல்யந்தரிக்கக்கூசும் மாதரோடிவர் ஒப்பார்போலும். இம்மாதரை நாம்கண்டதில்லை. உருத்திராட்சம் தரிக்காவிடில் சைவராகாரோ எனச் சிலர்வினவுவர். வீபூதிதரிக்காவிடில் சைவராகாரோ என அவரைவினவில் என்னபதிலுரைப்பர். மஞ்சளையும் மாங்கல்யத்தையுமிழந்த மாதர்களிடத்துக் கேள்வியேயில்லை. அங்ஙனமே வீபூதியையும் உருத்திராட்சத்தையு மிழந்தவர்களிடத்தும் கேள்வியேயில்லை, ஒன்றை விட்டு ஒன்றைப் பற்றுவாரிடத்திலேயே கேள்விவிளைகிறது.

“பூதி பெருமை புகலும்வே தாகமத்தில்

நாதன் மணியு நவின் றிருக்கப்—பேதித்தே

யொன்றைக்கைக் கொண்டுமற் றொன்றை விடுத்திதல்

நன்றாமோ சைவீர் நவில்.”

என்றார் பிறரும். உருத்திராட்சம் தரிப்பது வெறும்பகட்டென்பர் சிலர், அங்ஙனமாயின்வி பூதியும்பகட்டாகமுடியாதோ? இரண்டும் பகட்டே என்பாரேல், இங்ஙனம்கூறும் புறச்சமயர்முன் மகக்கு வார்த்தையில்லை. இத்தகையர்பால் வீபூதி உருத்திராட்சமிரண்டும் இன்றியமையாச் சத்தியசாதனங்கள் என்று நாட்டவேண்டுவது நமக்கு வேறுசமயமுண்டு, தற்சமயம் நமது சோதரர்களாகிய சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சைவரிடத்திலேயே நமக்குச்சம்பிரதாய வழக்காகும். ஆகவே நமது சைவசாஸ்திரங்களிற் கட்டளையிட்டபடி வீபூதி

யுருத்திராட்சம் இரண்டையும் எக்காலத்தும் தரித்துவாழ்வதவே  
இன்றியமையாத் கடனைக் கொள்ளவேண்வது சற்சைவர்கள்  
கடனாகும்.

சிவமகா புராணம்.

“விபூதிர்யஸ்யநோ பாஸேகஸே நுத்ராட்சதாரணம்  
நவ்ரிலிவமயீவாணி தந்த்யஜே தந்த்யஜம்யதா  
சைவநாமததாகம் காவியூர்திர்ய முநாததா  
ருத்ராட்சா விதிஜாப்ரோக்தா ஸர்வபாபப்ரணாஸிதி.”

எவனுடைய வாயினில் சிவநாமங்களும், நெற்றியில் விபூதியும்,  
கழுத்தில் உருத்திராட்சமும் ஆகிய இம்மூன்றும் விளங்குமோ அவ்  
னைப்பிர்த்தால், கங்கை, யமுனை சரஸ்வதி இம்மூன்றின் சங்கமமான  
திரிவேணி ஸ்நானம் செய்தபலன் கிடைக்கும். சகல பாபங்களும்  
போம். அவனை யிவ்வாறுமதிடாமல் அவமதிப்போர் இப்பொழுதே  
பெரும்பாவமுடைவர். விபூதியணிவாத நெற்றியும், உருத்திராட்சதா  
ரணமில்லாதகழுத்தும், சிவநாமம் புகழாதுவாயும் உடையவனைக்கண்  
டால்சண்டாளனைக் கண்டாற்போல் விலகிச்செல்லவேண்டும். உருத்  
திராட்சமாலிகைதாங்கி தூறுமந்திரம் ஜபித்தால் ஆயிரம்ஜபித்தபலன்  
கிடைக்கும். சிவபெருமான், விஷ்ணு, சூரியன், சத்தி, கணபதி இவ்  
வைவரமந்திரங்களை ஜபிப்பதற்கு உருத்திராட்சமே சிறந்தது. இத்  
னால் சகல மந்திரங்களையும் ஜபிக்கலாம். முத்தி, புத்திரபாக்கியம்,  
ஐஸ்வரியம், வித்தை, கன்னிகை, கீர்த்தி முதலியவற்றை விரும்பின  
வர்கள் உருத்திராட்ச மணிபைப் பரிசித்து ஜபித்தால் அவற்றைத்  
தடையின்றி யடைவர். உருத்திராட்சத்தை விருப்பத்தோடாவது  
விருப்பமின்றியாவது அணிந்தாலும் பலனுண்டாம். உருத்திராட்ச  
மணியவேண்டுபவன் பொருள்கொடுத்து வாங்கவேண்டும். இனாமாகக்  
கொடுக்க வாங்கப்படாது. சிவமந்திரம் ஜபிக்காதவனையும், உருத்தி  
ராட்சமணியாதவனையும்பரிசுக்காமல் தூரமாகப்போகவேண்டும். சர்வ  
விதைகளிலேயும் அவ்வம்முனைகளே யிருக்கின்றனவெனினும், உருத்  
திராக்கவிதையில் முக்தியாகிய முனைகளம்புகிறது. உருத்திராட்ச  
மணிந்தவனைப்பார்த்தால் பூதப்பிரேத பசாசகாகிணி-டாகிணி முதலிய  
சகல கிரகங்களும், ஆபிசாராதிப்பிரயோகங்களும் அவனைநெருங்காது  
விலகியோடும். உருத்திராட்ச மாலிகையைப் பார்த்தால் சிவபெரு

மான் சந்தோஷிப்பர். ஸ்நானம்செய்யும்போது கழுத்திலுள்ள உருத்திராட்சத்தில் நீர்பட்டுத் தேகத்தில் கிந்தினால் கங்கையில் ஸ்நானம் செய்த பலனுண்டாகும். ஸ்நானம், தானம், ஜபம், ஓமம், அத்தியயனம், பிதூர்த்தர்ப்பணம், சிவபூஜை, சிரார்த்தம் முசலிய காரியங்களிலேயும் உருத்திராட்சம்தரித்துச் செய்தாலொழியப் பிரயோசனமில்லை. உருத்திராட்சமின்றிச் சிவாலயத்திற் பிரவேசித்தால் ஒருபிரயோசனமுமுண்டாகாது.

ஆகவே சுத்தாத்துவித சித்தாந்தவைதிக சைவராவார் எக்காலமும் உருத்திராட்சாபரணம் பூண்டு வாழும் பாக்கியம் பெற்றவரே யாவர்.

மணவழகு.

நீதி. ச.

பிடாரன் பெட்டியில் அடைத்து நசுங்கிக் கண்கா தெல்லாம் காணையற்றுப்பசியினுற்சோர்ந்து இனி நாம் வெளியில்போக எவ்விதத்திலும் மார்க்கமில்லை யென்றிருந்த ஓர் சர்ப்பத்தின் பெட்டியைத் தெய்வச் செயலால் ஒரு எலியானது அப்பெட்டியில் ஏதோ தான் தின்னக்கூடிய உணவிருக்கிறதாக வெண்ணி, அப்பாம்பின் வாயிருந்த விடத்திற்கு நோக்கி வோர்துவராம் செய்து அதற்குள் நுழைந்த போது தானாகவே அப்பாம்பின்வாயில் போய்ச்சேர்ந்து, பசியுடன் கிடந்தபாம்பும் தெய்வச்செயலால்கிடைத்த அவ்வெலியைவிழுங்கிவிட்டுப் பசியீங்கி, களைதெளிந்து அவ்வெலிசெய்த துவாரத்தாலேயே தானும்சிக்கிரமாக வெளியே போய்விட்டது. தெய்வம் காக்கவேண்டிய வனக்காக்கும். கொல்லவேண்டியவனைக் கொல்லும். தெய்வபலமே யவமாகும். மற்றபலம் துர்ப்பலமாகும்.

## கடவுளின் வியாபகம்.

கடவுள் உணர்வரியதும் உவமையிலாததுமான சித்துப்பொருளாயிருத்தலினால் அவருடைய வியாபகமும் உணர்வரியதும் உவமையிலாததுமாயிருக்கிறது. ஆதலால் அவருடைய வியாபகம் சடப்பொருள்களின் வியாபகத்தோடு ஒப்பிட்டு மெது சட்டுணர்வினால் உணரப்படாததாம், ஆயினும் கடவுளையடைந்து அனுபவிக்கும் உவமையிலாப் பேரின்பத்தைப் பாலுக்கும் சீனிக்கும் தேனுக்கும் ஒப்பிடுவதுபோல், மனிதர்கள் அவரவர்கள் அறிவுக்கிசைய அவருடைய வியாபகத்தைச் சடப்பொருள்களின் வியாபகத்தோடும் சித்துப்பொருளாகிய உயிரின் வியாபகத்தோடும் ஒப்பிடுவர். இவற்றுள் சித்துப்பொருளாகிய கடவுளின் வியாபகத்தைச் சித்துப்பொருளாகிய உயிரின் வியாபகத்தோடு ஒப்பிடுதல் சிறப்பாகும். சடப்பொருள்களின் வியாபகத்தோடு உவமிக்கணும் ஸ்தூலமாக ஒப்பிடாமல் சூக்குமமாக ஒப்பிடவேண்டும்.

ஆன்மாக்கள் தாம்எக்குஞ்சரீரங்கள் தோறும் நிறைந்து தாம் வேறு சரீரம் வேறு என்னாபடி கலந்து சரீரமுந்தாமும் (அத்துவிதமாய்) ஒன்றேயாயிருத்தல்போல் கடவுளும் சித்தசித்து ஆகிய இருவகைப்பொருள்களிலும் நிறைந்து அவைவேறு தாம் வேறு என்னாபடி கலந்து (அத்துவிதமாய்) ஒன்றேயாயிருக்கிறார்.

அகர உயிரானது அங்காத்தல் என்னும் வாயைத்திறத்தலாகிய தொழில் முயற்சி பொன்றினாற் பிறக்கும் ஒரு உயிர்எழுத்தி, மற்ற எழுத்துக்களெல்லாம் அங்காத்தலோடு வாயைக் குவித்தல் முதலிய தொழில் முயற்சிகளாற் பிறக்கும். ஆதலால் அகர உயிரானது தனியெழுத்தாய்ச்சீவித்திருப்பதுடன் மற்றஎழுத்துகளுடன் வீரவிஅவையே தானாகாமலும் அவற்றின் வேறுகாமலும் கலந்திருப்பதாகவும் துணியப்படும். அகரஉயிர்போலவே மற்றஉயிரெழுத்துக்களும் மெய்யெழுத்துக்களோடு இரண்டறக்கலந்து அவற்றை இயக்குகின்றன. கடவுள் அகரஉயிர்போலவும் ஆன்மாக்கள் மற்றஉயிர்களைப்போலவும் தனுகாணபுனன போகக்களாக விரிந்துகிடக்கும்..அசித்துப்பொருள்கள் மெய்யெழுத்துகளைப்போலவும் இருந்து ஒன்றினென்று பிரிக்கப்படாமல் (அத்துவிதமாய்) இரண்டறக்கலந்து நிற்கும்.

கடவுள் இவ்வாறு எல்லாவற்றோடுங்கலந்து ஒன்றையாக்<sup>யு</sup>தும்<sup>யு</sup> வேறாக்<sup>யு</sup>தும் இருத்தலினால் தூல்கள் அவரை எல்லாமாய் அல்லவாமாய் இருப்பவர் என யுகூறும்.

கடவுள் தமக்குமுன் அண்டங்களெல்லாம் அணுக்களாகும்படி பெருத்தும் அணுக்களெல்லாம் அண்டங்களாகும்படி சிறுத்தும் இருத்தல் அவருடைய வியாபகத்தின் பெருமையை விளக்கும்.

கடவுள் பிரமன்முதலிய மிகப்பெரிய தேவர்களுக்கும் எட்டப் படாமல் அகண்டமாயிருப்பதுடன் தன்னையெய்யன்போடு வழிபடும் பத்தர்களின் சுருங்கிய மனதையே கோயிலாகக்கொண்டு வசிப்பவராகவுமிருக்கிறார்.

திருவருட்பயன்.

அகரவுயிர்போ லறிவாகி யெங்கும்  
நிகரிலிஹை நிற்கு நிறைந்து.

திருக்குறள்.

அகரமுதல வெழுத்தெல்லா மாதி  
பகவன் முதற்றே யுலகு.

ஆன்மா இயக்க அவயவங்கள் இயங்குவதுபோல் கடவுளானவர் ஆன்மாவின்னுள் அந்தரியாமியாயிருந்து இயக்க ஆன்மா இயங்குகின்றது. இயக்காவிடில் ஆன்மா கண்ணிருந்தும் பாராது, காதிருந்தும் கேளாது வாயிருந்தும் பேசாது.

தேவாரம்.

ஆட்டுவித்தாலா ரொருவராடாதாரே  
யடக்குவித்தாலா ரொருவரடங்காதாரே  
ஓட்டுவித்தாலா ரொருவரோடாதாரே  
உருகுவித்தாலா ரொருவருருகாதாரே  
பாட்டுவித்தாலா ரொருவர் பாடாதாரே பணிவித்  
தாலாரொருவர் பணியாதாரே  
காட்டுவித்தாலா ரொருவர் காணாதாரே  
காண்பாமார் கண்ணுதலாய் காட்டாக்கரலே.

ஆன்மா.

ஆன்மாக்கள் அளவிடப்படாதனவாய், நித்தியமாய், வியாயகமாய், சேதனமாய், பாசத்தடையுடையவைகளாய், சரீரந்தோறும் வெவ்வேறும் வினைகளைச் செய்து வினைப்பயன்களை யனுபவிப்பவைகளாய், சிற்றறிவும் சிறுதொழி லுழமுடையவைகளாய், தங்களுக்கு ஒரு தலைவரையுடையவைகளாயிருக்கும். ஆன்மாக்கள் சேதனப்பொருள்களாயிருப்பினும், பாசத்தால் தடைபட்டு, அஞ்ஞானமாகிய இருட்டில் சார்ந்ததன் வண்ணமாயிருந்து, தங்களையும் தங்கள் தலைவராகிய கடவுளையும் அறியப்பெறாமல் பிறவிக்கடலில் அழிந்து வருந்துவதனால், க்ருணைக்கடலாகிய கடவுள் அவற்றைப்பல பிறவிகளெடுக்கச் செய்து, பாசத்தடையைப்போக்கி, தமது திருவடி இன்பத்தைக்கொடுத்தருளுவர். ஆன்மா பாசத்தால் பந்திக்கப்பட்டிருந்தகண்ணில் பசு என்னப்படும்.

தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்.

பாராதியுத நீயல்லே ஊன்றிப்

பாரிந் திரியங் காண நீயல்லே

ஆராயுணர்வு நீயென்றான் ஐயன்

அன்பாயுரைத்த சொல் ஆனந்தந் தோழி;

சங்கர சங்கர சம்பு சிவசங்கர சங்கர

சங்கர சம்பு சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.

ஆன்மாக்கள் தாம் எடுக்குஞ்சரீரத்திற்கேற்ப மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகளினாலும், சித்தத்தினாலும், அறியும் அறிவின் வகையால், ஓரறிவுயிர், ஈரறிவுயிர், மூவறிவுயிர், நாலறிவுயிர், ஐயறிவுயிர் ஆறறிவுயிர், என அறுவகைப்பட்டு, தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்னும் எழுவகையாகப்பிறக்கும். இவற்றுள் கருப்பையில் தோன்றுவன சராயுசம் எனவும், முட்டையில் தோன்றுவன அண்டசம் எனவும், வேர்வையில் தோன்றுவன சுவேதசம் எனவும், வித்துவேர் கிழங்கு முதலிய வற்றில் தோன்றுவன உற்பிச்சம் எனவும் சொல்லப்படும்.

ஆன்மாக்கள் எடுக்குஞ்சரீரம் தூலசரீரம் எனவும் சூக்குமசரீரம் எனவும் இருவகைப்படும். தூலசரீரமாவது பஞ்சபூதங்களாகிய உரு உடம்பு. சூக்குமசரீரமாவது, சத்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்னும் காரணதன் மாத்திரையைந்தும், மனம், புத்தி, அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணம் மூன்றுமாகிற எட்டினாலும் உண்டாக் கப்பட்டு ஆயுள் முடிவில் மூன்னுடம்பு விட்டு மற்றோருடம்பு எடுத்தற்கு ஏதுவாயிருக்கும் அருஉடம்பு.

நல்வினைசெய்த ஆன்மாக்கள் தூலசரீரத்தை விட்டவுடனே, சூக்குமசரீரத்தோடு பூதசாரசரீரமாகிய தேவசரீரத்தை யெடுத்துக் கொண்டு சுவர்க்கமுதலிய போக பூமிகளிற்போய், இன்பத்தையனுபவித்து, மீண்டும் மனிதப்பிறவியை யெடுக்கும், அவை பூமியிலே மறுபடியும் உடனேமாறிச்சரீரம் எடுத்தலும்உண்டு. தீவினை செய்த ஆன்மாக்கள் தூலசரீரத்தை விட்ட உடனே சூக்கும சரீரத்தோடு பூதசரீரமாகிய யாதனாசரீரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு நரகத்திலே போய், துன்பத்தை யனுபவித்துமீண்டும் பூமியில்வந்து தாவரங்களாகவும், நீர்வாழ்வனவாகவும்; ஊர்வனவாகவும்; விலங்குகளாகவும் பிறந்து, முன்செய்தநல்வினைப்பயன்வந்து பொருந்தமனிதர்களாய்ப்பிறக்கும். ஆன்மாக்கள் இவ்வாறு பலகோடிப் பிறவிகளெடுத்துப் புண்ணியமேலிட்டால் நல்வினைப்பயனாகிய இன்பத்தையும் தீவினைப்பயனாகிய துன்பத்தையும் சமமாகப்பார்த்தலாகிய இருவினையொப்பு நேரிடும் பிறவியில் பாசநீக்கம்பெற்றுக் கடவுளின் திருவடி நிழலையடையும்.

ஆன்மாக்கள் அளவற்றன. இதுவரையில் இறந்தகாலத்தையும் இனிவருங்காலத்தையும் அளவிடலாகாததுபோல் இதுவரையில் முத்தியடைந்த ஆன்மாக்களையும் இன்னும் முத்தியடையாமலிருக்கும் ஆன்மாக்களையும் அளவிடலாகாது. கடவுளைப்போலவே ஆன்மாக்களும் ஒருகாலத்தில் உண்டாவதும் அழிவதுமின்றி என்னும் நிலை பெற்றிருக்கும்.

செம்பு உள்ளபோதே அதனிடத்தில் களிம்பு இருப்பதுபோலவும், நெல் உள்ளபோதே அதனிடத்தில் உயியும் தவிடும் இருத்தல் போலவும் ஆன்மாக்களிடத்தில் பாசம் அல்லதுமலம் என்னும் அழுக்கு இயல்பாகவே இருக்கிறது. இதனால் ஆன்மாக்கள் தம்சொருவங்குன்றித்தம்மையுந்தம்மலைவரையும் அறியப்பெறாமல் ஜனனசாகரத்தில் கிடந்துழல்கின்றனர்.

கடவுளைப்போல் ஆன்மாக்களுக்கும் வியாபகமுண்டு ஆனால் அவை கடவுளைப்போல் இயற்கையாகவே சர்வ வியாபகமாயிராமல் எவ்வெவற்றைச் சார்ந்திருக்குமோ அவ்வவற்றின் அளவாக வியாபித்திருக்கும். ஏறும்பின் சரீரத்தில் ஏறும்பினளவாகவும், யானையின் சரீரத்தில் யானையின் அளவாகவும் வியாபித்திருக்கும். தூலசரீரத்தினும் பார்க்கச்சூக்குமசரீரத்தில் ஆன்மவியாபகம் அதிகரித்திருக்கும். அக்கினிதேவன் வாயுதேவன் முதலிய தேவர்களின் சரீரம் மனிதர்சரீரத்தைப்போல் தூலமாயிராமல் சூக்குமமாயிருத்தலினால் அவர்கள் வியாபகம் இந்நிலவுலகெங்குங் காணப்படுகின்றது. யோகசாதனையினால் மனிதர்கள் சூக்குமசரீரம் பெறும்போது அதிக வியாபகமடைந்து அட்டமாசித்திகள் செய்யவல்லவராகின்றார்கள். ஆன்மாமலத்தினின்றும் நீங்கப்பெற்றால் கடவுளைப் போலவே சர்வவியாபகமடையும்.

ஆன்மாவின் உருவம் அறிவேயாகும். ஆனால் ஆன்மாக்களின் அறிவுகடவுளின் அறிவைப்போல் பேரறிவாயிராமல் அவை யெடுக்குஞ் சரீரங்களுக்கேற்ப விளக்கமுறுதலால் சிற்றறிவு எனப்படும். தூலசரீரத்தினும் சூக்குமசரீரத்தில் ஆன்மஅறிவு அதிகப்படும். கண்ணினிடத்தில் இயற்கையாகவே ஒளியிருந்தும், அதுசூரியனொளியின் உதவியின்றி எதையும் அறியமாட்டாது. அதுபோல் ஆன்மாவினிடத்தில் இயற்கையாகவே அறிவிருந்தும் அஃகுமுற்றுணர் வினராகிய கடவுள் அறிவிக்க அறிகின்றதேயன்றி தானே எதையும் அறியமாட்டாது. ஆன்மாமலத்தினின்றும் நீங்கப் பரிசுத்தமடைந்தால் ஆன்மவறிவும் கடவுளறிவும் ஏகமாய் அகண்டமாய் அபேதமாய் விளங்கும்.

சார்ந்ததன் வண்ணமாயிருத்தல் ஆன்மாவின் இயற்கை சத்தாகிய கடவுளோடு கலக்கச் சத்தாகவும் அசத்தாகிய தேகாதிகளோடு கலக்க அசத்தாகவும் இருக்கும். தான் எடுக்குஞ்சரீரம் வேறு தான் வேறு என்னுதபடி சரீரமேதானை இருக்கும். தன்னைமனித சரீரத்தில் மனிதனையாகவும், விலங்கின் சரீரத்தில் விலங்கேயாகவும், பறவை முதலிய சரீரங்களில் பறவை முதலியனவே யாகவும் ஆன்சரீரத்தில் ஆனேயாகவும் பெண்சரீரத்தில் பெண்ணேயாகவும் மதித்து மயங்கிக்கிடக்கும். தாம்வேறு சரீரம்வேறு என்று உணர்ந்து பாச நீக்கம்பெற்றால் கடவுளோடு தான்வேறு கடவுள்என்னுமல் இரண்

டறக்கலந்து இன்புறும். ஆன்மாஎக்காலத்தும் தனித்திராமல் பாசத்  
தையாயினும் பதியையாயினும் பற்றிநிற்கும். ஆதலால் ஆன்மாபதி  
யைப்பற்ற பாசப்பற்று அறும்.

தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்.

ஆணவத்தோடத்து விதமானபடி மெய்ஞ்ஞானத்  
தா னுவினோடத்து விதஞ்சாருநா னெந்நாளோ,

ஆன்மாக்கள் பிறவியெடுக்கும் உலகங்கள் எண்ணிற்றந்தன. இவ  
ற்றுள் பல போகபூமிகளாகிய தேவலோகங்களாகவும், பலதுன்பவடி  
வீனவாகிய நரகலோகங்களாகவுமிருக்கும். இவற்றுள் ஆன்மாக்கள்  
எடுக்குஞ்சரீரங்களுங் கோடி கோடியாகப் பேதப்பட்டிருக்கும். இவை  
களினின்றுந்தப்பி மானிடப்பிறவியெடுப்பது கடலைக்கையால் நீந்திக்  
கரையேறு தலைபொக்கும். இதுபற்றியே பெரியோர் “எண்ணரிய  
பிறவிதனின் மானிடப்பிறவியே யாதிலும் அரிது அரிது காண். இப்  
பிறவிதப்பினால் எப்பிறவிவாய்க்குபோ ஏதுவருமோ”! என்று கூறி  
னார். இவ்வளவு அறிய மானிடசரீரமும் இவ்வளவுகாலம் நிலைத்தி  
ருக்குமென்று நிச்சயிக்கக்கூடாததா யிருக்கின்றது. இது தாயின்  
கருப்பத்தில் அழியினும் அழியும், குழந்தைப்பருவத்தில் அழியினும்  
அழியும், யௌவனத்தில் அழியினும் அழியும் மூப்பில் அழியினும்  
அழியும். ஆதலால் இந்தச்சரீரம் உள்ளபொழுதே பெருங்கருணைக்  
கடலாகிய கடவுளை வழிபட்டுப் பெரும்பிறவிக்கடலைக்கடத்தல் வேண்  
டும்.

பட்டணத்து சுவாமிகள் பாடல்.

அன்னை யெத்தனை யெத்தனை யன்னையோ  
அப்ப நெத்தனை யெத்தனை யப்பனோ,  
பின்னை யெத்தனை யெத்தனை பெண்டிரோ  
பிள்ளை யெத்தனை யெத்தனை பிள்ளையோ  
முன்ன மெத்தனை யெத்தனை ஜென்மமோ  
மூடனா யடியேனு மறிந்திலேன்  
இன்ன மெத்தனை யெத்தனை ஜென்மமோ  
என்செய்வேன் கச்சியேகம்ப நாதனே.

(தொடரும்)

இருக்கம்-ஆதிமூல முதலியார்.

## ஞானம்.

தோகுதி 3 பக்கம் 178 தொடர்ச்சி.

‘தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக் கற்றனைத் தூறு மறிவு, எனவும் ‘விவங்கொடு மக்களனையர் இலங்கியதால், கற்றாரோ டேனையவர்’ எனவும் போந்த அருமைக்குறு வெண்பாட்டுக்களின் கருத்தை ஓர்ந்துணர்க. கல்வியின்றெனினும் கேள்வி ஒருவற்குப்பெறியும் வேண்டற்பாலதாம். ‘செனிச்செல்வஞ் செல்வத்தட் செல்வமச் செல்வஞ், செல்வத்து ளெல்லாந்தலை’ என்றும் ‘கற்றில ருயினுங்கே ட்க’ என்றும் கூறினார் பொய்யில் புலவரும். இனி, ஒரு பொருளை அறியாமையின் விளையுந்துன்பம் எடுத்துக்கூறல் வேண்டா. அனுபவத்தானுணரப்படுவதொன்றேயாம். அவ்வாறே, முன்னரறிந்தில்லா ஒருபொருளை அறிவதனை உண்டாம் இன்பமும் கழியவும்பெரிது என்பது அனுபவத்தானறிந்ததேயாம். நிற்க, ஈண்டு ஞானம் என்ற திண்கண் மேற்கூறப்பட்டனயாவும் அடங்கப் பெறுமெனினும் சிறப்பாகக் கொள்ளப்படும் மெய்யுணர்ச்சியாம். மெய்யுணர்ச்சி என்பது மெய்மையாக உள்ளதத்துவங்களின் உண்மையும், ஐம்பெருபூதமும், அவற்றின் இலக்கணமும் முதலிய பல்வகைப்படும்.

இக்கருத்தே பற்றியன்றே தெய்வப்புலவரும் ‘அறிவுடைமை’ என்றோர் அதிகாரம் வகுத்து அரசியலிலமைத்தனாஉம், ‘மெய்யுணர்த லென்றோர் அதிகாரம் வகுத்துத்தறவியலி லமைத்தனாஉமென்க. இவ்வாறறியப்படும் ஞானம் நத்துவஞானம் எனவும் சிறப்பு உண்மையறிவு எனவும் ஓதப்படும். ஆந்தானது பிறப்பினையும், பிறப்பின் இன்பதுன்பங்களையும் வீட்டையும் அதனை ஒருதலையான் எய்தற் குரிய சாதன மிண்குதென்பதும் இவைபோல் வனபிறவும் அறிதல். மெய்ப்பொருள் காண்டலாவது ‘கோச்சேரமான் யானைக்கட் சேரய் மாந்தர் ஞ்சேரலிரும் பொறைஎன்றவழி அரசனைன்பதோர் சாதியும், சேரமா னென்பதொரு குடியும், வேழநோக்கினை யுடையானென்பதோர் வடியும், சேயென்பதோரியற்றவயரும், மாந்தரஞ் சேரலிரும் பொறை யென்பதோர் சிறப்புப்பெயரும், ஒரு பொருளின்கட் கற்பனை யாகலின், அவ்வாறுணராது நிலமுதல் உயிரிழுதிய தத்துவ

களின் தொகுதியென வுணர்ந்து, அவற்றை நிலமுதலாகத் தத்தங்  
காரணங்களு ளொடுக்கிக்கொண்டு சென்றற் காரணகாரியங்களிரண்டு  
மின்றி முடிவாய் நிற்பதனையுணர்தலாம். இனிஞானம், பாசஞானம்,  
பசுஞானம், பதிஞானமென முத்திறப்படும். பாசஞான மென்பது  
பாசம் வாயிலாக நிகழும் பசுஞானம். அது உபசாரமாக பாசஞான  
மென வழங்கப்பட்டது. பாசம் தத்துவக்கூட்டம். தத்துவங்கட்கு  
உணர்ச்சியின்றென்பது ஆராயும் வழிப்பெறப்படும். பசுஞானமென்  
பது ஆன்மஞானம். 'காதலினால் நான்பிரம மென்னுஞானம் கருது  
பசுஞானம்' என்னுந்திருவாக்கான் பசுஞானமென்பது தன்னைப்பிற  
மப்பொருள் என்றுணரு முணர்ச்சியே பசுஞானமென்பது. இனிப்  
பதிஞானமென்பது சிவஞானமாம். சிவஞானம் என்பது திருவரு  
ளாற்பெற்ற ஞானம். இது திருவடிஞான மெனவும் பாஞானம் என  
வும் கூறப்படும். இதுவேதலையான ஞானமாம்.

(தொடரும்.)

மணி-திருநாவுக்கரசு முதலியார்.

நீதி, ரு.

‘எவனுக்குச்செல்வம் குற்றையவேண்டியகாலம் வருகிறதேய்  
அவன்தன் கிராமக்கணக்களை விரோதித்துக் கொள்வான். அல்பா  
யுசாயிருக்கிறவன் வைத்தியனை விரோதித்துக் கொள்வான். செல  
வழிய வேண்டியவனும் அல்பாயுசாயிருப்பவனும் பெரியோரையிகழ்  
ந்து அவரை விரோதித்துக் கொள்ளுவான்.’

நீதி, கூ.

‘எந்த உத்தம புருஷனிடத்தில் இந்த உலகத்தை யெல்லாம்  
ஆளத்தகுந்த மகாகுணங்க ளிருக்கின்றனவோ அந்தத்தீர புருஷனுக்  
குத்தகுந்த சமயம் வாய்த்தகாலத்தில் காலாக்கணியும் குளிரந்த ஜலம்  
போலாகும்; சமுத்திரம்ஒரு குட்டையாகிவிடும். மகாமேருவும் ஒரு  
சிறிய கல்லாக மாறும்; சிங்கம்போன்ற துஷ்டயிருகங்களும் மான்  
போல சாதுவாகும்; அதிக விஷமுள்ள சர்ப்பங்களும் பூமாலையாகும்;  
விஷமும் அமுந்தமாகும், ஆகையால் தைரியத்தைக்கைவிடலாகாது.’

## ஆசாரம்.

அன்பர்களே!

நாங்கள் அநுசரிக்கும் நற்செயல்களும் தீச்செயல்களும் ஆசாரம் என்று சொல்லப்படும். ஆசாரம், ஒழுக்கம், என்பன ஒருபொருளான, சைவசமயிகளா யுள்ளவர்கள் வேதாகமங்களில் விதித்தன புரிதலே நல்லொழுக்கமாகும். தீயன செய்தல் தீயொழுக்கமே யாகும். தீயொழுக்கங்களை யொழித்து நல்லொழுக்க முடையராய் யாவரும் நடத்தல்வேண்டும். நல்லொழுக்கமே மேலானது. திருவள்ளுவராயினாரும், 'ஒருவனுக்கு உயிரினும் பார்க்க மேம்பாடுடையதாகப் பாதுகாத்தற்குரியது ஒழுக்கமே' என்று வலியுறுத்தினார். அஃது, 'ஒழுக்கம் வீழ்ப்பந்தரலா, னொழுக்கமுயிரினு மோம்பப்படும்' என்பதாம். மக்கட்பிறப்பினை யடைந்த ஆன்மாக்களே தீயொழுக்கத்தைப்பூண்டு உலகில் நடிப்பு மாத்திரையானே காலங்கழிப்பின், கேள்வியும் அரும் பெருங்கல்வியும் என்ற இவைகளுக்குரிய வகைப்பட்ட நூல்கள் மிருகங்களின் பொருட்டு இறைவனால் முன்னே அருளிச்செய்யப் பெற்றனவா? இல்லை! இல்லை!! மாநாடர்பொருட்டே வேதாகமாதி சமஸ்த சாஸ்திரங்களும் காலதேச பாத்திரங்களுக்கேற்றவாறு செய்தருளப்பட்டன. பரதகண்டத் தவர்களுக்கும் மற்றைத் தேசத்தவர்களுக்கும் எவ்வளவோ வேற்றுமையுண்டு. மனச்சாட்சியே ஒருவனுக்கு முக்கியமாக வேண்டியது. மனநீதிவிளக்கம் அறிவினாலமையும். ஆகவே அறிவினை மேனிப்படுத்தி நல்லொழுக்கத்தை நாடுதல் மாநாடர்க்கு மகத்துவமாகும். தத்தம் வருண ஆச்சிரமங்களுக்குரிய ஒழுக்கமில்லாது போனால் ஒருவன் இழிந்தவனே யாவன். எவனிடத்து ஒழுக்கமும், சிவபக்தியு முண்டோ அவனே பரமயோக்கியன் 'நான் மகாயோக்கியன்' என்று உலகினரை எவன் ஏமாற்றுகின்றானோ அவனே படிநன். படிற் றொழுக்கமுடையோர் இக்கலியுகத்திற் பூசிக்கப் படுகின்றனர். உண்மைக்கு உயர்வும் பூச்சியதையும் உண்டாவது பேராருமையாக விருக்கின்றது. தர்மம் சிந்தையினும் அதர்மமவிருத்தி மூன்று பங்கு அதிகமாகிவிட்டது.

"பகிஷ்க்ருப் பத்துக்காசு, திருப்பாட்டுக் கொருகாசு" என்னும் பழமொழி பழமொழியாய் விட்டது. இன்னும் அநேக தீங்குகளைப்

பின்பற்றி நடப்போர் பலருளர், பொதுவகைபானே யாவரும் நடக்க வேண்டிய நல்லொழுக்கங்களுட் சிலவற்றை இங்கே வரைவாம்.

ஒருவன் ஏந்தலயிரையுங் கொல்லலாகாது. அவைகளை வருத்த தலுங் கூடாது. ஒருவனிடத்தில் பிறரை அடுத்துக்கொடுக்கும் எண்ணம் கிஞ்சித்தும் இருத்தல்கூடாது. பிறருடைய துன்பத்தை நீக்கத்தன்னாலானமட்டும் பிரயாசைப்படுதல்வேண்டும், கோபத்தினாலே பாபச்செயல்களைச்செய்தலாகாது. பிதா, குருமுதலியோர்களை இகழ்ந்து பேசலாகாது. கடவுளையும், அடியார்களையும் பரிகாசம்பண்ணலாகாது, புறங்கூறலாகாது, பிறருடைய கல்வி செல்வங்களையும் பிறவற்றையும் நோக்கிப் பொறுமையடைதல் கூடாது, கடுஞ்சொற்களைச் சொல்லுதல் கூடாது. பிறர்பொருளை மண்ணுங்கட்டி எனவும், பிறர் மனைவியரைப் பெற்றதாயரெனவும் மதித்தல் வேண்டும். நாடோறும் சூரியோதயத்திற்கு ஐந்துநாழிகை முன்னே நித்திரைவிட்டு முந்து இயன்ற சுத்தி செய்துகொண்டு கடவுளை வழிபட்டுப் பின் உரிய கருமங்களைப் பார்த்தல் வேண்டும். கடவுளுக்குச் சாந்தித்தியஸ்தானமான ஆலயங்களிலே தினந்தோறும்போய் வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் செய்தல் கூடாதாயின் விசேட காலங்களிலாயினும் சுவாமி தரிசனஞ்செய்தல் வேண்டும். சிவநினைவு பெற்றுச் சந்த்யாவந்தனத்துடன் வேதம், தமிழ்வேதம் முதலியவற்றுள்ள தந்தம் வருணத்திற் கேற்ற வற்றையும் இந்துக்களாயுள்ளோர் பாராயணஞ்செய்தல் வேண்டும். ஆலயம், வித்தியாசாலை, திருமடம், திருநந்தனவனம் ஆகியவற்றிற்கு வேண்டிய உதவிகளை மனோவாக்குக் கரையங்களினாலே செய்தல் வேண்டும், 'படிப்பது தேவாரம் இடிப்பது சிவாலயம்' என்றபடி நடப்பது மிகு பாவமாகும்.

கடவுளும், திருவருளும், சுவர்க்கநாகங்களும் உள்ளன என்பதை மறுத்தலாகாது. செல்வச்செருக்கினாலும், ஆணவமல முகழ்ப்பினாலும் மயங்கிக்கடவுளையும், கலைஞாநங்களையும் இகழ்ந்து இப்போது கிடைத்த பேரருமைவாய்ந்த மனிதப்பிறப்பினு லடையவேண்டிய நற்பயனை வியர்த்தமாக்கலாகாது. இவைகளை நம்மனோர் சிந்தித்தல் வேண்டும். சிலர் ஓ! கடவுளைக்கண்டதுயார்? என்கின்றார்கள். சிலர் கொலையினாலாய புன் புலாலை உண்டு நாக்குத் தடிப்புற்றுச் சாஸ்திர விவோதமான நிந்தைகளைக்கூறி மனத்திடஞ்செய்து தம்மை அடுத்த

வரையும் கெடுக்கின்றார்கள். இறத்தல் வாஸ்தவம் என்று தேர்ன் றும்போது ஆ! இப்பாதகர்கள் கொடுமொழி கூறுதிருத்தலன்றோ புத்தியாகும்! விபூதியை அடுக்கடுக்காப் பூசிக்கொண்டும், கண்மணி யணைய உருத்திர நன்மணியைப் பூண்டுகொண்டும் சிறிது மஞ்சாது தேகபோஷணைக்காக ஊனையுண்டு, ஐயையோ! கெடுதல் என்ன மதி யினம். புண்ணிய வசத்தினாலே கிடைத்த பிறவி இது என்று கூறிய மகாஞானிகள் கருத்தைச் சற்றுவது கவனிக்கவேண்டாமா? அகங்கார மமகாரங்களாகிய அந்தகாரத்துட்டினைத்து நிற்கும்போது ஜ்ஞானவ ரோதவமுடையே மென்றல்சாலுவதா? இனியசொல்லுடன் கனியும் மனமுடையராய்ச் சிவ பரம்பொருளைச் சிந்தித்து நல்லொழுக்கியலு டன் யாவரும் வாழத் திருவருளுண்டாவதாக. சுபமஸ்து.

பட்டினத்தடிகள்.

ஒன்றென்றிரு தெய்வ முண்டென்றிரு ஞாய்ச்செல்வமெல்லா  
மன்றென்றிரு பசித்தோர் முகம்பார்நல்லறமு நட்பும்  
நன்றென்றிரு நடுநீங்காமலே நமக்கிட்டபடி  
பென்றென்றிரு மனமே! யுனக்கே யுபதேசமிதே.

(வேறு செய்யுள் )

ஆற்றமின் னருள் ஆருயிர் மாட்டெலாம்  
நூற்று மின்னறந் தோநனி துன்னன்மின்  
மாற்றுமுன் சுழியாயமு மானமும்  
போற்றுமின் பொருளாவிவை கொண்டுகீர்.

இங்ஙனம்,

வ. மு. இரத்தினேசுவர அய்யர்,

தமிழ்ப்பண்டிதர்.

## போஜனம்.

“தற்காலம் பூலோகத்தில் தேகபலத்தில் நிகரற்றவர்களான டாகஸ்டான் லெங்சியா (Daghestan-Lesghia) விலுள்ள துரேனிய மலைவாசிகளும், லெனிகாம்பியா (Lenegambia) தேசத்திலுள்ள மாண்டிகோஜாதியாரும், (Mandsgo-tribe) ஸ்கெல்ஸ்கிக் ஹாஸ்டினில் (Schleswig-Holstein) உள்ள பாவெர்ன் (Bavarn) ஜாதியாரும்—ஆகிய இம்மூவகைஜாதியாரும் மாமிசபட்சணம் செய்யாதவர்களே”. எனடாக்டர் ஆஸ்வால்ட் (Dr. Oswald M D) கூறியிருக்கிறார். ஒரு துகளாலும் குதிரைகளாலும் செய்யக்கூடிய கடினமான வேலைகளையும் சுலபமாய்ச் செய்யக்கூடிய தேகபலம் அமைந்த ஜாபானியர்களும் சீனர்களும் அற்ப அளவு மீன் புசிப்பவர்களாயினும், அனேகமாய் முழுவதும் சாக்பட்சணிகளாகவே இருக்கிறார்கள். மத்திய ஆபிரிக்காவிலும் இஜிப்டிலும் சாக்போஜனமே பிரதான போஜனமாயுள்ள பல ஜாதியார்கள் வெகு பலிஷ்டர்களாயிருக்கிறார்கள். ஸ்பெயின் (Spain) தேசத்துக் கிருஷிகர்கள் வெங்காயம், ரொட்டி, திராட்சை முதலிய வற்றையே புசித்துக்கொண்டும், இத்தாலியர் தேசத்துக் கிருஷிகர்கள் கோதுமை சோளம் முதலிய தானியங்களாற்செய்த உணவுகளையும் கனிகளையுமே புசித்துக்கொண்டும், துருக்கிதேசத்தாரிற் பெரும் பான்மையோர் ரொட்டி, பேரீச்சம்பழம், அத்திப்பழம் (Figs) முதலியவற்றையே புசித்துக்கொண்டும், அயர்லாண்டு தேசத்தின் மேற்கூப் பாரிசத்திலுள்ள சாதாரண ஜனங்கள் உருளைக்கிழங்கையும் மோரையுமே புசித்துக்கொண்டும், தேகபலமும் மனோதைரியமும் அழகிய வடிவமும் வாய்ந்தவர்களாயிருக்கிறார்கள். சாக்பஷணிகளான பின்லாண்டு (Finland) தேசத்து ஜனங்கள் மிகவும் உறுதியான சரீரவமைப்பையுடையவர்களாயிருக்க, அதேசீதோஷண ஸ்திதியையுடைய லாப்லாண்டு (Lapland) தேசத்தார்கள் வெகு மிருதுவான சரீரவமைப்பையுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஸ்பெயின் (Spain) தேசத்தில் ஆள் ஒன்றிற்குச் சராசரிவருஷத்தில் இரண்டுபெருண்டு நிறையுள்ள மாமிசபோஜனம் போதுமானதாயிருக்கின்றதெனக் கணக்கிடப் பட்டிருப்பதாக டாக்டர் நிகல்ஸ் என்பவர் கூறுகிறார்.

மேலும் கடினமான வேலைகளைச் செய்யவும், சுமைகளைச் சமக்க வும்கூடிய ஓட்டை, குகை, ஏருது, கோவேறுகமுதை முதலியமிரு கங்களும், நிகரற்ற தேகவலிமையையுடைய காண்டாமிருகம், யானை முதலியனவும் சாகபக்ஷணிகளா யிருக்கின்றன. சாகபக்ஷணியான யானை ஓட்டத்தில் யார்தான் ஐரிக்கக்கூடும்? மாமிசபக்ஷணிகளுள் அதிகவயதுள்ள சிம்மத்தைக் காட்டிலும் சாகபக்ஷணியான யானை யானது இரண்டுமடங்கு ஆயுள் உள்ளதாயிருக்கிறது.

மாமிச போஜனமானது மூர்க்குணத்தையும் சாகபோஜனமா னது சாந்தகுணத்தையும் உண்டுபண்ணுகின்றது. புலி, ஓநாய் முத லிய மாமிசபக்ஷணிகளின் துஷ்டகுணமும், பசுஆடு முதலியவற்றின் சாந்தகுணமும் முக்கியமாய் அவையுண்ணும் உணவின் வித்தியாசத் தினால் உண்டாயினவேயன்றிவேறல்ல. கசாப்புக்கடைக்காரர்களால் வளர்க்கப்படும் நாய்கள் துஷ்டத்தன்மையை யுடையனவா யிருப்ப தற்கு அவையுண்ணும் மாமிச போஜனமே காரணமாயிருக்கிறது. புலிமுதலிய துஷ்டமிருகங்களும் சாகபோஜனத்தால் பழக்கிச் சாந்த மாக்கப்படுவதை நாம் ஸர்க்கஸ் முதலிய விளையாட்டுகளில் காணலாம். இதுபோலவே மனிதர்களிலும் மாம்சபோஜனம் செய்பவர்கள் மூர்க் கர்களாயும் சாகபோஜனம் செய்பவர்கள் சாந்தர்களாயும் இருக்கிறா் கள், நாம்நமது குழந்தைகளும், ஸ்திரீகளும், மற்றும் தாய்தந்தையர் களும், பசுக்களைப்போல் சாந்தர்களாயிருக்க விரும்புவோமா அல்லது ஓநாய்களைப்போல் துஷ்டர்களாயும் விஷமிகளாய் மிருக்க விரும்பு வோமா? மாம்சபக்ஷணிகளான பூர்விக யூதர்களின் சரித்திரமானது, கொலை, களவு முதலிய துஷ்டக்கிரிபைகளால் நிறைந்திருப்பதையும், சாகபக்ஷணிகளான பூர்விக இஜிப்தியர்களின் சரித்திரமானது தயை சாந்தம் முதலிய நற்குணங்களால் நிறைந்திருப்பதையும் நாம் அறி வோமல்லவா? கோராணை (Koran) ஒருகரத்திலும் வானை மற்றொரு கரத்திலும் ஏந்திக்கணக்கற்ற கொலைகளைச்செய்த துணுக்கர்களின் சரித்திரத்தையும், பரமசாந்தர்களான ஆரியர்களின் சரித்திரத்தையும் சற்றுக்கவனியுங்கள்! இவர்களின் குணதீசயங்களிலுள்ள வித்தி யாசங்களுக்குப் பல காரணங்கள் இருக்கற்பாலதேயாயினும் அவற் றுள் இவர்கள் உண்ணும் உணவின் தன்மையே முக்கிய காரணமா யிருக்க வேண்டுமென்பதை யார்தான் மறுக்கக்கூடும்? மேலும்மார்க்

போஜனமானது, சரீரத்தில் அது யுஷ்ணத்தை உண்டாக்குவதால், விரகதாபத்தை அதிகரிக்கக்கூடியது, காமத்தியை மூட்டிக் காமவெறியை உண்டுபண்ணுகிறது.

சாகரடீஸ் (Socrates) முதலிய பூர்வீக கிரேக்கத்துவ சாஸ்திரிகள் அனைவரும்சாக பக்ஷணிகளே ப்ளூடார்க் (Plutarch) என்றமகாகல்விமான் 'மாம்ச போஜனத்தைக் கொஞ்சமும் இச்சிக்காமலிருக்கும்படிக்கு நாம் சிறு பிராயத்திலிருந்து பழக்கிக்கொள்வதே நலம் என்று நினைக்கிறேன்' என்று கூறியிருக்கிறார். (Milton) வொர்ட்ஸ் (Wordsworth), ஷெல்லி (Shelly) முதலிய கவிஞர்கள் பிரதானமாய் சாகபோஜனமே செய்துவந்தார்கள். பைரன் (Byron) என்ற கவிஞர் 'சைல்ட் ஹாரல்ட் (Childe Harold) என்ற மகாகவியை இயற்றிய நாட்களில் சாகபக்ஷணமே செய்துவந்தார். காதலிக் சர்ச்சைச் சேர்ந்த Catholic Church) கிறிஸ்துவினது எழுபத்தமூன்று மெய்யடியார்களும்சாகபக்ஷணிகளே யெனத்தெரியவருகிறது. ஸெயின்ட் பால் (St. Paul லூதர் (Luther) முதலியவர்கள் சாகபோஜனத்தையேபிரதானமாய் அனுஷ்டித்து வந்தார்கள். நியூடன் (Newton) என்ற புகழ்பெற்ற சாஸ்திரியம் (Scientist) சாகபக்ஷணியே, மற்றும்டாக்டர் கிரகாம் (Dr. Graham , டாக்டர்மஸ்ஸி (Dr. Muzzy), டாக்டர் ஆல்காட் (Dr. Alcot) டாக்டர் ட்ரால் (Dr. Traill) முதலிய மகாபுத்திமான்களான அமேரிகா வைத்தியசாஸ்திரிகள் முதல்முதல் தமது நாட்டோருக்கு மாம்சபோஜனத்தா லுண்டாகும் பல தீங்குகளைப்பற்றி உபன்னியாசங்கள் செய்தார்கள். தாங்களும் புலாலுணவை விலக்கிச் சாகபோஜனத்தைக் கைக்கொண்டார்கள். பிறகு டாட்ஸ் (S. w. Dodds M. D.) ஹால்ப்ரூக் (Dr. Holbrook), டாக்டர் ஷோ (Dr. Shew M D.), டியூயி (Dr E. H. Dewey M.D.), டாக்டர் லீ (Dr. Lee M. D.) டாக்டர் பெரீரா (Dr. Pereira M. D.) டாக்டர் ஆஸ்வால்ட் (Dr. E L. Oswald M D) டாக்டர் டென்ஸமோர் (Dr. Densmore M D.), டாக்டர் நிகல்ஸ் (Dr. Nichols M.D.), ஸ்விங் (Swing), ஹாரிஸ் (Harris) அன்னா கிங்ஸ்போர்ட் (Anna Kingsford) ஹாவர்ட் (W. Howard), ஹெபிக் (A. Haigh M. A, M.D. F. R. G. P.), வாலேஸ் (Wallace), காவன் (J. Gawon M. D), பூல் (Pool) போப் (Pope) முதலிய எண்ணிறந்த புகழ்பெற்ற வைத்தியசாஸ்திரிகளும் முழுதும் சாகபக்ஷணிகளாகவே ஆய்விட்டார்கள்.

இவர்களாலியற்றப்பட்ட காவியங்கள் சாகபோஜனத்தின் நன்மைகளையும் மாம்ச போஜனத்தின் தீமைகளையும்பற்றி வெகுவாய்க்கூறுகின்றன. இம்மகான்களின் போதனைகளால் மாம்சபோஜனத்தை விலக்கிச் சரீராகத்தை யடைந்தவர்கள் பலர் உளர். சுருக்கெழுத்து (Short hand) என்ற சாஸ்திரத்தை கண்டுபிடித்த மகாபுத்திமானும் உழைப்பாளியுமான (Issac Pitman) ஐஸாக் பிட்மான் என்பவரும் காமன் ஸ்செபயின் அங்கத்தினரில் ஒருவராகிய பேர்பெற்ற ப்ராதர்டன் என்றவரும் மற்றும் எண்ணிறந்த புத்திமான்களும் தற்காலத்தில் சாகபக்ஷணமே மேலானதென்று கண்டு அதை அனுஷ்டித்து வருகிறார்கள்.”

மணவழகு.

நீதி, எ.

“யாரால் எவ்வித விக்கினம் வந்துவிடுமோவென்று பயந்து நீச குணமுள்ளவர்கள் உலகத்திற்கு உபகாரமான எந்தவேலையையும் ஆரம்பிக்கிறதில்லை. மத்தியகுண முள்ளவர்கள் ஏதேனுமோர் சிறந்த வேலையைத்துவக்கி, அதற்கு ஏதாவது விக்கினம் வந்தால் அப்போது அதை விட்டுவிடுகிறார்கள். உத்தமகுண முள்ளவர்கள் தாமதுவக்கின லோகோபகாரமான வேலைக்கு அடிக்கடி பலவிகாசங்கள் வந்தாலும் முடிக்காமல் விடுகிறதில்லை.”

சைவ சமயத்தைக்குறித்த ஒரு சம்பாஷணை.

(ஆன்மா உண்மை)

(முன்தொடர்பு; நோகுதி, 1; பகுதி 12.)

சிவஞானம்:—தனது சிவபூசையைமுடித்த பின்பு, ஸ்ரீநானம் செய்து விட்டு ஆழ்ந்த ஆலோசனையைக் காட்டும் முகத்தனாய் உலா விக் கொண்டிருந்த சுந்தரத்தை அன்போடு உடனழைத்துக்கொண்டு உண்ணுமிடம் அடைந்து விதிப்படி சமைக்கப்பட்ட ஸத்வ உணவை தன் நண்பனுக்கு இன் சொல்லோடும் இனிய முகத்தோடும் அருத் தித்தானும் உண்டு பின்னர் இரங்குன் முதலியாருடன் கல்வியறை சேர்ந்தார். சிறிது நேரம் இளைப்பாறியதும் சுந்தரம் பின்வரும் சம பாஷணையைத் தொடங்கினான்.

சுந்தரம்:—உலகத்தில் நிகழ்வனவற்றைப் பார்க்கும்போது, சத் துறைக்குறைய எல்லாமனிதரும் உண்ணுந் தொழிலைத்தான் மற்றவற் றினுஞ்சிறப்பாகக் கொண்டு பாடுபடுவதாகத் தெரிகிறது.

சிவஞானம்:—அதிலென்னதடை இப்போது நீ உரைநடையில் சொன்ன உண்மையையே உலகம் இப்படிப்பட்டதென்று செவ்வையாய் அறிந்த ஸ்ரீதாயுமானார் “பொய்திகழும் உலகநடை என்சொல் கேன் என்சொர்க்கேன் பொழுதுபோக்கு ஏதென்னிலோ, பொய்யுடல் நிமித்தம் புசிப்புக்கலைந்திடல் புசித்தபின் கண்ணுறங்கல், கைதவம் லாமல்இது செய்தவமதல்லவே” என்றும் “எல்லாம் யோசிக்கும் வே னையில் பசிநீரூண்பதும் உறங்குவதுமாக முடியும்” என்றும் உண்மை யும் அழகும் பொருந்தப் பாடியருளினார். இவ்வாறே முற்றத்திறந்த முனிவர் பெருஞமாயி பட்டினத்தடிகளும் உலகத்தார் நிலைமையைக் குறித்த “முப்போதும் அன்னம் புசிக்கவும், தூங்கவும், மோகத்தி னால் செப்போது இளமுலையாருடன் சேரவும் சிவன்விடும்போது கண் கலக்கப்படவும் அமைத்தாய்ஐயனே” என்று இரங்கிங்குறினார்.

சுந்தரம்:—இத்திருவாக்குகள் என்போன்றார் நிலைமையை clear ன்றாக describe வர்ணிக்கின்றன. அம்மம்! இதென்ன இவ்வழக்கம்

பெருஞ்சனியனாயிருக்கிறது! தமிழ் பேசும்போது தமிழ்ச்சொற்களையே ஆளவேண்டும் என்று தாங்கள் பேசும் முறையாலேயே எனக்குச் சொல்லாமற் சொன்னீர்யானும் கூடியவரையில் try முயன்ரும் ஆங்கிலபாடச் சொற்கள் என்னை விடமாட்டேனென்கின்றனவே. பழக்கம் கொடியதுதான்.

சிவஞானம்:—அதற்காக அதிக கவலைப்பட வேண்டாம் ஒரு பழக்கம் எத்தனைகாலந்தான் நம்மிடங் குடிக்கொண்டதா யிருந்தாலும் அதைமது முபற்சியினாலும் கடவுள் அருளினாலும் நாளடைவில் மாற்றிவிடக்கூடும் என்பது திண்ணம். ஏன் எண்ணில்லாத பிறவிகளில்லல்லாம் தோன்றி நிலத்து வளர்ந்து வருவதாகிய உலகவாஸனை, தேகவாஸனை, சாஸ்த்ரவாசனை என்னும் மூன்றுபெருங்கொடும் பழக்கங்களையுங்கூட ஆன்மாக்கள் வேண்டிய அளவு பாடுபட்டால் நின்மலனாகிய பரம்பொருளினது திருவடிப்பற்று என்னும்பழக்கத்தை முதிர்ச்செய்துகொண்டு அதனால் ஒரே பிறவியில் இத்தொன்மையான பழக்கங்களையும் அறவே ஒழித்தவிடில் செய்யக்கூடியதே என்று அறிந்த பெரியோர் கட்டுரைக்கின்றார்கள். அதனால் நாம் மனஞ்சோரந்துவிட வேண்டும்தில்லை.

சந்திரம்:—இருக்கலாம் ஏதோ ஆன்மா ஆன்மா என்கின்றோமே அது எது, எப்படிப்பட்டது என்பதைப் பற்றித்தான் கேட்டறிந்து கொள்ள எண்ணிப்பேசத் தொடங்கினேன். ஆன்மா என்பதைப் பற்றிய உண்மைகளை எனக்குத் தயையெய்து விளக்கவேண்டும். எனக்கு இப்போது அந்தச்சொல்லில் மூன்றுஎழுத்துக்கள் இருக்கின்றன என்பதைத்தவிர வேறொன்றும் திடமாய்த் தெரியவில்லை.

சிவஞானம்:—எனக்கும் தேர்ச்சிபெற்ற முறையில் திண்ணமாகத் தெரிந்தள்ளது அற்பமே. தன்னைத்தான் உணர்தல் எளிதில் கைவரக்கூடிய தல்ல, உரிய முயற்சிகள் செய்து ஆன்மாக்கள் தம்மை உணர்வாராயின் “தமையுடைய தன்”னையும் (அதாவது ஆன்மராயகனாகிய கடவுளையும்) எளிதில் அணுகி உணர்வார். இவ்வுண்மையை ‘ஆத்ம தரிசனம்பெற்ற உடன்சிவதரிசனம் கிடைக்கும்’ என்று அதுபலஞானிகள் சொல்லுவர். ஆனம் இயல்பை உணருதல் இத்துணைச் சிறப்புடையது. ஆகையால்தான் அது நம்மனோர்க்குக் கடினமாகத்தோன்றுகின்றது. ஆயினும் நம்மறிவினால் அணுகியாராயின் நம் இயல்பு

இன்னதென ஒரு சிறிது விளங்கும். இதனோடு அநுபவஞானிகளாகிய முதுமக்கள் நமக்குத்துணையாய் நிலவும்படி கட்டளையிட்டருளிய தூல்களைத் தக்கார் வாயிலாகக்கேட்டுச் சிந்திப்போமாயின், மேலுந்தெளிவு பிறக்கும். இவ்வண்ணம் சுருதி, யுக்தி என்னும் இரண்டினால் ஆன்மா இப்படிப்பட்டதென அறிவளவாகவாவது தெரிந்து கொள்ளல் பலருக்கும் சாத்தியந்தான்.

(உலகமயநாயுடு B. A, அவர்கள் சிவஞானத்தைக் காணவருகிறார்.)

உலகம்:—ஹாலோ! குட்பை!

சிவஞானம்:—நாயுடு அவர்கள்! வாருங்கள்; நிரம்பசந்தோஷம், கண்டு நெடுநாளாயிற்று. இதோ நாத்காலியில் உட்காருங்கள்.

உலகம்:—தேங்க்ஸ், தேங்க்ஸ்

(இரண்டு மூன்று நிமிஷங்களில் சூசலம் வீணையாயிற்று உள் குப்பாயமும் (Shirt) நகாரும் தரித்து, ஒட்டிக்கத்தரிக்கப்பட்ட தலையின் மீது மூன்று பொட்டும் முகத்தில் மூன்று புண்டாமுமாக வெண்ணீறு ஆணிந்து காலில் மேல்கிசாடுமின்றிக் கைகட்டி அமைதியோடிருக்கும் நமதுநண்பர் சுந்தரமுதலியாரை நாயுடு அவர்கள் உற்று நோக்கினார்.)

சிவஞானம்:—இவர் இங்கு வந்துள்ள ஒரு பெரிய ஐரோப்பிய வாணிப சாலையில் உயர்ந்த அலுவல் பார்ப்பவர். விடுமுறை எடுத்துக்கொண்டு சென்னைக்குச் சிலநாளாக வந்துள்ளார். இவரும் நானும் முன்பு ஒருசாலை மாணவர்களாகப் பல ஆண்டுகள் வாசித்தோம். சுந்தர முதலியார்! நமதுநண்பர் உலகமயநாயுடு அவர்கள் சடப்பொருள் தூல்களை நிரப்பக்கற்று பி. ஏ. பட்டம் பெற்றுள்ளவர். ஒரு கல்லூரியில் உபநாயகராக இருப்பவர்.

(உலகமயநாயுடுவும் சுந்தரமும் துருவரையொருவர் அறிந்துகொண்டதைத் தக்கவாறு வெளிப்படுத்தினர்.)

உலகம்:—நீங்களிருவரும் ஏதோ கள் வெர்ஸ் பண்ணிக் கொண்டு (பேசிக்கொண்டு) இருந்தீர்கள், நான் 'மிடிவி'ல் (இடையில்) 'இண்டர்ரப்ட்' (தடைசெய்ததற்காக என்னை 'எக்ஸ்க்யூஸ்' பண்ணி மன்னிக்க) வேண்டும்,

சுந்தரம்:—ஓ! கோ...! இல்லை: அப்படி ஒன்று மில்லை. ஏதோ ஆன்மா என்று சொல்லுகிறோமே அதைப்படிப்பட்டதென்று பிள்ளை யவர்களைக் கேட்டேன்; அதைப்பற்றி அவர் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

உலகம்:—பாஷ்! (பைத்தியம்) ஆன்மா என்று ஒரு எண்டிடி (உள்பொருள்) இருந்தாலல்லவோ அதைப்பற்றி, டாக்(பேச்சு)உண்டு. நானும்பல ஸைன்ஸ்களை (உலகநூல்களை) 'ஸ்டடி பண்ணினேன்' (ஆழ்ந்து படித்தேன்); உடம்புக்கு வேறாய் அப்படி ஒன்றிருக்கிறதா கக்காணப்படவில்லை.

சுந்தரம்:—இருக்கிறதாகப் பெரும்பாலார் நம்புகிறார்களோ?

உலகம்:—நம்பிக்கைக்கு என்ன குறைச்சலா? ஸையிண்டிபிக் காய் போதிய அளவு சான்றிருந்தாலல்லது எதையும் நம்பலாகாது என்னும் கொள்கையோடு பிடிக்காதவர்கள்தான் அப்படிச் சொல்வார்கள். நம்பீதேசத்தில் வடிக்கும் பலகொள்கைகள் கர்நாடகப்பைத் தியங்களே தவிர வேறல்ல.

சுந்தரம்:—நல்லது எனக்கு இவ்விஷயத்தைத் தீரவிசாரித்து உண்மையறிய ஆசையுண்டு. தாங்கள் தயைசெய்து எந்த நியாயங்களால் (ஸையன்ஸ்) தேகத்திற்கு வேறாக ஆன்மா இல்லையென்று பல பெரியோர்கள் கொள்கைக்கு மாறாகச் சொல்லுகிறது என்பதை விளக்கவேண்டுகிறேன்.

(இதற்குள் புனிதவதி சிவஞானத்தின் கண்ணுக்குத்தெரியுமாறு ஒதுங்கி நின்றாள். குறிப்புணர்ந்த பிள்ளை நாயுடு அவர்களைக்கேட்டுத் தெரிவித்தபடி நல்லநீர் கொணரப்பட்டது. நாயுடும் நீர் அருந்திப்பேசத்தொடங்கினார்)

உலகம்:—'ஸையிண்டிபிக்காய்' ஆராய்ச்சி செய்கிறதில் மேல் நாட்டார்தான் சிறந்தவர்கள்! யிருக்கிறார்கள்,

அவர்கள் மிகுந்த ஜாக்கிரதைபோடு கண்டிப்பிடித்து மறுக்கமுடியாதபடி 'ப்ரூவ்பண்ணி'(மெய்யெனநாட்டி)உள்ளவைகளை இப்போது

(தொடரும்.)

ச. சச்சிதாநந்தன்,